

**„Postaci zwierzęce w spektaklu „Księga dżungli” Rudyarda Kiplinga
w reżyserii Jerzego Bielunasa – przykład pracy nad rolą
w oparciu o technikę gry aktorskiej w masce zwierzęcej”.**

STRESZCZENIE

Rozprawa jest w głównej mierze opisem procesu konstruowania postaci zwierzęcych w oparciu o technikę gry aktorskiej w masce zwierzęcej. Ponieważ pisana była z perspektywy pedagoga grającego postaci stworzone przy użyciu techniki, którą wykłada, jest też okazją do porównań na płaszczyźnie szkoła – teatr, polem analizy inspiracji twórczych czy artystycznych refleksji.

Rozdział pierwszy dotyczy rozważań na temat mimetyzmu oraz procesu przemiany jaki maska wywołuje u osoby ją przybierającej – czyli niezbywalnych cech maski zwierzęcej od momentu zaistnienia jej w okresie przedteatralnego rytuału po dzień dzisiejszy.

Rozdział drugi stanowi próbę przyjrzenia się metodom pracy z maską zwierzęcą takich twórców teatru jak Józef Frymet, Jacques Lecoq i Julie Taymor. Przedstawiam i porównuję ich autorskie systemy nauczania gry w masce, wybrane przykłady zastosowania maski zwierzęcej w pracach teatralnych oraz wpływ ich dorobku na kształtowanie mojej drogi artystycznej i pedagogicznej.

Kolejny rozdział jest opisem scenicznej adaptacji powieści Rudyarda Kiplinga dokonanej przez J. Bielunasa. Prezentuję główne założenia fabuły, konstrukcję dramaturgiczną spektaklu, a także opisuję warstwę scenograficzną i muzyczną widowiska.

Dalsze rozdziały stanowią szczegółowy opis pracy nad wykreowaniem postaci szakala Tabagniego, przywódcy małp oraz kobry, będąc jednocześnie próbą charakterystyki nauczanej przeze mnie techniki gry w masce zwierzęcej. Prezentując poszczególne etapy procesu kreowania bytów scenicznych przedstawiam każdorazowo analizę wyzyskania trzech znaków scenicznych: maski, kostiumu oraz plastyki ciała. Nawiązuję przy tym po raz kolejny do pedagogiki, przytaczając przykłady ćwiczeń oraz zadań stawianych studentom w ich kontakcie z maską zwierzęcą.

Retrospektywne spojrzenie na pracę tworzenia postaci maskowych, będąc okazją do podsumowania moich blisko piętnastu lat pracy nad systemem gry w masce, skutkowało wieloma cennymi spostrzeżeniami. Mam nadzieję, iż zaprocentują one w kolejnych latach mojej teatralnej i akademickiej kariery.

Wojciech Brawer